

med en tavs Hovedbøjning og samlede Hæle. Hun kunde derfor ikke sige nej uden at fornærme. Men hun huskede paa sin Mor, der sad og ventede hende i Uro, og idet de gik ind i Stuen, mindede hun Fætteren om — og det, saa Karsten From maatte høre det — at hun snart skulde være hjemme.

Den lille Dagligstues elegante Hygge tiltalte hende iøvrigt. Det kunde mærkes, tænkte hun ved sig selv, at her boede et Menneske med kultiveret Smag. Der var smukke Gobeliner paa Væggene, stilrene moderne Møbler i lys Mahogni og morsomme Broncer. Men hvad der især vakte hendes Opmærksomhed var nogle Malerier og flygtige Skitser, der hang over Kaminen og paa Dørene. Det var Landskaber, Dyrestudier, Søbilleder, og alle betog de hende ved deres prægtige Farvevirkning. Paa hendes Forespørgsel fortalte han til hendes Skuffelse, at det var Ting, han havde bragt hjem fra Paris.

»Ja, De bor skam godt, From!« sagde Jægermesteren, da Teen var budt om og Husholdersken havde bortfjernet sig. »Og De forstaar at indrette Dem! Men De er ogsaa en af vore første Kunstnere . . . Jo! De skal slet ikke ryste saa beskedent paa Hovedet! De veed det jo ogsaa godt selv. De er vort største Geni paa Portrætmaleriets Omraade.«

Han lagde Haanden hen paa sin svaghodede Ven, der sad ved Siden af ham, og fortsatte: